

»Najlepši materinski dan je, da imamo mater prav radi in jih ubogamo!«

Grahut bi bil gotovo kaj dregnil i »Salomona« i Liziko — pa srce mu je nekaj stisnilo kakor z ledeno roko: spomnil se je na materin grob. Sklenil je, da bo šel za materinski dan za mater k sv. obhajilu, in sam ni vedel, kako to, da je občutil do vseh teh svojih tovarišev in tovarišic, ki imajo še mater, čudno toplo ljubezen, da bi jih najrajši kar vse objel. In sam ni vedel, kdaj je rekel kar vpričo vseh: »Lizika, saj nisi huda! Saj te imam rad in te nisem mislil žaliti!«

Lizika se je sicer naredila še nekam trdo, pogledala pa ga je tako, da so vsi videli, da ni več huda.

## Vaš prijateljček.

### 12. Angel umira.

**N**a božični dan je v hišo zopet posijalo sonce upanja. Gvidona že tri dni ni več bolelo, celo dobre volje je zopet bil, je jedel in se v postelji usedel.

Dne 29. decembra je bila kriza srečno prestana, tako da ni bilo navidez nobene nevarnosti več. Po davici ni bilo ne duha ne sluha, krik radosti je donel po vsej hiši. Markec je bratca zopet lahko obiskal, in dolgo časa sta se objemala.

Ali so se Jezuščku smilili Fongalanski, ker so toliko prejokali? Zdravnik je trdil, da je vsaka nevarnost izginila.

Samo naš fantek je bil drugačnega mnenja, in je govoril: »Sveta Devica je vaše molitve uslišala, pa v tej reči ne, kajti gotovo se nikoli ne premisli; saj je rekla, da me hoče vzeti k sebi.«

In res Gvidon še istega 29. decembra med šesto in sedmo uro nenadoma postane bled kot stena in zavpije: »Mamica, umiram, brž telefoniraj mojemu spovedniku!«

Gospod Fongalanski plane k telefonu: »Telefoniral bom zdravniku.«

»Ne, očka, najprej mojemu spovedniku, potem šele zdravniku!«

Čisto mirno prosi deček, naj mu dajo njegov molek, popije nekoliko lurške vode in vzame v roke razpelo, ki ga je bil blagoslovil sv. oče. Križanega Kristusa si pritisne na srce in ga dolgo poljubljuje: »O moj Jezušček, ljubim te, tvoj sem. Sveta Marija, mati božja, prosi zame zdaj, ko prihaja moja smrtna ura.«

»Ubogi moj srček, ali te hudo boli?« ga vpraša mati.

»Grozne bolečine imam. Ljubi Jezušček, rad trpim še tako dolgo, ako ti hočeš. Zelo te ljubim, Jezušček, saj veš, da te zelo ljubim. Moli zame, mamica, moli za svojega ubogega Gvidona!«

Ko so mu vbrizgali pod kožo zdravilo, ga je zelo bolelo, pa mamica ga je tolažila:

»Daruj te bolečine Jezusu, srček moj, saj je bil iz ljubezni do tebe kronan s trnjem!«

»O da, res je, in njemu so trni ostali v glavi, meni pa iglo iz stegna hitro zopet ven potegnejo.«

(Dalje.)

*Zofka Vivodova:*

»Po mami mi je hudo . . .«

Trepetala so drobna otroška usteca, ko so mi izrekla te besede in modre oči desetletne Ane so se zalile s solzami.

Zasmilila se mi je sirota Ana, globoko v srcu me je zbolela njena osirotelost.

Drugi otroci so pisali o svojih mamicah, ki jim še žive, ki jih ljubijo in jim svetijo s sladko ljubeznijo in skrbjo v njihovo mlado življenje. Aj, kako bistro in srečno so pogledovale očke mojih malih, ko so mi pisali o svojih mamicah. Srečni, presrečni otroci!

Ana pa je sedela v svoji klopi tiha in nema. Ni se mogla radovati z drugimi otroki, ni mi mogla s svojimi svetlimi očki povedati, da je srečna, ni mi mogla z drobnimi prstki napisati drugega kot grenko resnico, pregrenko za desetletnega otroka: »Po mami mi je hudo . . .«

Odšla ji je mamica pred letom v večnost in pustila šest otročičev — šest negodnih ptičkov. Ana je